

Vendim nr. 271, datë 28.07.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Marsida Xhaferllari, Kryesuese
Ilir Toska, Anëtar
Genti Ibrahimimi, Anëtar

në datën 28.07.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 37 (A) 2026 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: ARTAN HAXHI

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-4013, datë 18.10.2024 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42 dhe 43 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Genti Ibrahimimi, shqyrtoi kërkesën dhe dokumentet shoqëruese, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Shtetasja F.K. ka pasur në pronësi një sipërfaqe trualli prej 520 m², në Tiranë. Po kështu, duke qenë se ajo së bashku me bashkëshortin e saj ishin pronarë të një shoqërie ndërtimi, kanë marrë lejen për ndërtimin e një pallati në këtë pronë. Ndërkohë, në këtë pasuri kërkuesi Artan Haxhi kishte ndërtuar një objekt, garazh makine. Për shkak se mes palëve ka

pasur mosmarrëveshje, shtetasja F.K. i është drejtuar gjykatës me padi me objekt pushimin e cenimit të pronësisë kundër kërkuesit.

2. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 1573, datë 05.03.1996, ka vendosur zgjidhjen e çështjes me pajtim midis shtetasës F.K. dhe kërkuesit, i cili, sipas marrëveshjes së miratuar me këtë vendim, ka pranuar prishjen e garazhit, ndërsa shtetasja F.K. ka pranuar t'i shiste atij ambientin me sipërfaqe 75 m², për një çmim të barabartë me koston e ndërtimit, duke paguar kërkuesi fillimisht 30% të vlerës, ndërsa materialet e garazhit do të shfrytëzoheshin nga F.K. dhe vlera e tyre do të zbritet nga çmimi i shitjes. Ky vendim ka marrë formë të prerë në datën 13.03.1996 dhe me vendimin e datës 01.03.2008, me kërkesën e kërkuesit, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka lëshuar urdhrin për ekzekutimin e tij.

3. Në vijim, kërkuesi i është drejtuar Zyrës së Përmbaarimit Tiranë për vënien në ekzekutim të vendimit të formës së prerë. Në kuadër të ekzekutimit të titullit ekzekutiv, përmbaaruesi gjyqësor ka vendosur kryerjen e vlerësimit të sendit të paluajtshëm, të ambientit me sipërfaqe 75 m², në objektin e ndërtuar nga F.K., duke caktuar për këtë qëllim një ekspert vlerësues. Po ashtu, me vendimin e datës 22.12.2008, ai ka gjobitur shtetasen F.K., në cilësinë e debitores, në shumën 50.000 lekë, për shkak të moskryerjes së veprimeve sipas dispozitivit të vendimit gjyqësor të formës së prerë. Po në këtë datë, ai ka vendosur edhe masën e sekuestros konservative mbi pasurinë apartament me sipërfaqe 69 m², në një ndërtesë 3-katëshe, të regjistruar në emër të debitores F.K. Gjithashtu, në datat 09.02.2009 dhe 13.07.2009, ai ka vendosur edhe sekuestron konservative në llogaritë bankare të debitores, për shumën 495.284 lekë, përveçse, në të njëjtën datë, i është drejtuar edhe Zyrës Vendore të Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme Tiranë për fshirjen e emrit të debitores F.K. nga regjistri hipotekar dhe regjistrimin e apartamentit në emër të kërkuesit. Së fundi, me vendimin e datës 11.09.2009, përmbaaruesi gjyqësor ka vendosur pushimin e ekzekutimit të titullit ekzekutiv, pasi kërkuesi (kreditori) ka hequr dorë nga ekzekutimi.

4. Shtetasja F.K., duke mos qenë dakord me veprimet e mësipërme të përmbaaruesit gjyqësor, i ka kundërshtuar ato në gjykatë. Në këtë proces kërkuesi është thirrur në cilësinë e personit të tretë. Në përfundim të gjykimit, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 1577, datë 02.03.2010, ka vendosur pranimin e padisë dhe anulimin e të gjitha veprimeve përmbaarimore. Sipas asaj gjykate, titulli ekzekutiv nuk kishte përcaktuar vlerën e detyrimit që kërkuesi duhej t'i paguante shtetasës F.K. për apartamentin që do të përfitonte dhe nuk u provua që ai të kishte shlyer të gjithë detyrimin. Ky vendim, pas ankimit të kërkuesit, fillimisht është ndryshuar nga Gjykata e Apelit Tiranë, duke u rrëzuar padia e shtetasës F.K., por vendimi i saj

është prishur dhe çështja është dërguar për rigjykim nga Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2014-4333 (658), datë 17.12.2014.

5. Në rigjykimin e çështjes, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 1819, datë 16.07.2015, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Sipas gjykatës së apelit, gjykata e shkallës së parë me të drejtë ka vlerësuar se detyrimet reciproke mes palëve nuk ishin detajuar në vendimin gjyqësor të formës së prerë, ndaj përmbaruesi gjyqësor nuk mund të merrte atributet e gjykatës, pasi ai nuk zgjidh konflikte, por vetëm zbaton titujt ekzekutivë. Po sipas gjykatës së apelit, nëse palët nuk gjejnë mirëkuptimin për të zgjidhur çështjen me pajtim, ashtu siç kanë vepruar edhe më parë, ato duhet t'i drejtohen rrugës gjyqësore, pasi titulli ekzekutiv në rastin konkret është ligjërisht dhe praktikisht i pazbatueshëm. Kundër këtij vendimi kërkuesi ka paraqitur rekurs.

6. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-4013, datë 18.10.2024, në dhomën e këshillimit, ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkuetit, me arsyetimin se ai nuk plotësonte kushtet formale të pranueshmërisë, referuar përcaktimeve të nenit 474 të Kodit të Procedurës Civile (KPC), sipas formulimit në fuqi në kohën e paraqitjes së tij. Sipas atij kolegji, vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë ishte shpallur në datën 16.07.2015, në prani të kërkuetit, i cili në datën 12.08.2015 kishte ushtruar fillimisht të drejtën e rekursit me qëllim zënien e afatit. Me shkresën e datës 28.09.2015, sekretaria gjyqësore e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë e kishte njoftuar kërkuetin për plotësimin e të metave të rekursit dhe, sipas dëftesës së komunikimit, ai kishte marrë dijeni në datën 01.10.2015. Po ashtu, me shkresën e datës 22.12.2015, ajo sekretari e kishte njoftuar përsëri kërkuetin për plotësimin e të metave të rekursit dhe, sipas dëftesës së komunikimit, ai kishte marrë dijeni në datën 04.01.2016. Ndërkohë, në dosjen gjyqësore ishte administruar rekursi i plotë, por ky akt nuk përmbante nënshkrimin e kërkuetit dhe as datën e depozitimit të tij. Nga analiza e këtyre rrethanave, Kolegji Civil ka vlerësuar se, edhe pas dy njoftimeve të gjykatës për plotësimin e rekursit, ky i fundit kishte mbetur i panënshkruar, ndaj nuk plotësonte kriteret formale për të vënë në lëvizje Gjykatën e Lartë.

7. Në datën 05.05.2026 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij, i cili, pasi është plotësuar sipas kërkesave të nenit 27 të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 11.05.2026.

II

Pretendimet e kërkuetit

8. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

- 8.1. *Së drejtës së aksesit*, pasi relatori i çështjes në Gjykatën e Lartë ka shkelur pikën 7 të nenit 476 të KPC-së, sipas formulimit aktual të kësaj dispozite, duke mos e njoftuar për mungesën e nënshkrimit në rekurs dhe duke mos i caktuar afatin 5-ditor për plotësimin e kësaj të mete. Kjo shkelje procedurale i ka pamundësuar shqyrtimin nga Gjykata e Lartë të pretendimeve të tij kundër vendimit të gjykatës së apelit. Është e vërtetë se rekursi është paraqitur i panënshkruar për shkak të harresës, ndërkohë që, siç pranohet edhe në arsyetimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, rekursi i paraqitur në datën 12.08.2015 “për zënie afati” ishte i nënshkruar rregullisht prej tij. Pra, nënshkrimi mungonte vetëm në rekursin e plotë, në të cilin janë parashtruar në mënyrë të hollësishme shkaqet e kundërshtimit të vendimit të gjykatës së apelit. Kërkuesi nuk ka pasur dijeni për komunikimet e datave 28.09.2015 dhe 22.12.2015 të sekretarisë së gjykatës së shkallës së parë, pasi sipas aktit të ekspertimit grafik të datës 06.04.2026, të hartuar nga një ekspert i licencuar, nënshkrimet e vendosura në dëftesat përkatëse të komunikimit nuk i përkasin atij.
- 8.2. *Së drejtës për t’u gjykuar brenda një afati të arsyeshëm*, për shkak se Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar çështjen e tij rreth 9 vjet pas regjistrimit të saj në atë gjykatë.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për kriteret e pranueshmërisë së kërkesës

9. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private ose publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, shterimin e mjeteve juridike, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

10. Kriteret paraprake të pranueshmërisë së kërkesës janë të natyrës kumulative ndaj mjafton mosplotësimi i njërit prej tyre që kërkuesi të mos legjitimohet për vënien në lëvizje të

gjykimit kushtetues. Gjatë shqyrtimit paraprak të çështjes vlerësohet plotësimi i një ose më shumë kriterëve të legjitimitit, në varësi të elementeve ose veçantive të çështjes konkrete, me qëllim që vendimi të jetë sa më i qartë për kërkuesin. Po kështu, mospërmbushja edhe vetëm e një kriteri, pa ndjekur një radhë të caktuar të analizës së tyre, me pasojë moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, e bën të panevojshëm verifikimin e kriterëve të tjera. Mbi këtë bazë, Kolegji në vijim do të verifikojë plotësimin e kriterëve të legjitimitit të *shterimit të mjeteve juridike efektive* dhe atij *ratione materiae* të kërkuesit.

11. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, Gjykata ka pohuar se, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, mbrojtja kushtetuese ka funksion përfundimtar dhe, si e tillë, mund të aplikohet vetëm në lidhje me vendime për të cilat kanë përfunduar procedurat gjyqësore. Kontrolli kushtetues ka natyrë subsidiare, që do të thotë se individit duhet t’i ketë shteruar mjetet dhe rrugët e tjera ligjore (*shih vendimet nr. 23, datë 10.10.2022; nr. 14, datë 11.03.2021; nr. 17, datë 16.05.2011 të Gjykatës Kushtetuese*). Në thelb, ky rregull synon t’u japë organeve publike dhe, në veçanti, gjykatave të juridiksionit të zakonshëm mundësinë të parandalojnë ose të korrigjojnë në substancë shkeljet e pretenduara të të drejtave kushtetuese të individit. Ana tjetër e rregullit të shterimit të mjeteve juridike efektive përfshin detyrimin e vet individit që të tregojë kujdesin dhe vëmendjen e duhur për të paraqitur kërkesa, kundërshtime ose ankime te organet publike dhe gjykatat e juridiksionit të zakonshëm për rrethanat që mbështesin pretendimet për cenimin e të drejtave kushtetuese (*shih vendimet nr. 10, datë 07.03.2023; nr. 25, datë 13.10.2022 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Kolegji vëren se kërkuesi ka pretenduar cenimin e së drejtës për një proces të rregullt edhe për shkak të mosgjykimit të çështjes së tij brenda një afati të arsyeshëm. Sipas kërkuesit, çështja e tij është regjistruar në Gjykatën e Lartë në datën 26.01.2016 dhe shqyrtimi i saj ka përfunduar me vendimin e datës 18.10.2024, pra pas rreth 9 vjetësh. Megjithatë, nga aktet bashkëlidhur ankimit kushtetues individual nuk rezulton që kërkuesi, gjatë kohës që çështja e tij ishte ende në shqyrtim në Gjykatën e Lartë, të ketë paraqitur kërkesë për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e procedurave sipas nenit 399/1 e vijues të KPC-së. Sikurse është pohuar në jurisprudencën kushtetuese, këto dispozita parashikojnë, në parim, mjete juridike efektive për mbrojtjen e së drejtës për gjykim brenda një afati të arsyeshëm (*shih vendimet nr. 10, datë 07.03.2023; nr. 3, datë 17.02.2022; nr. 2, datë 17.02.2022 të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, në lidhje me këtë pretendim, Kolegji vlerëson se kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion, ndaj ky pretendim nuk mund të merret në shqyrtim.

13. Po kështu, për sa i përket pretendimit se nënshkrimet e vendosura në dëftesat e komunikimit të njoftimeve të datave 28.09.2015 dhe 22.12.2015 janë të falsifikuara, në mbështetje të të cilit kërkuesi ka paraqitur një akt ekspertimi grafik të datës 06.04.2026, Kolegji vëren se verifikimi i vërtetësisë ose pavërtetësisë së një dokumenti mund të kërkohet përmes mjeteve juridike të parashikuara nga legjislacioni procedural civil. Në këtë drejtim, neni 32, shkronja “c”, i KPC-së parashikon të drejtën për të ngritur padi për njohjen e vërtetësisë ose pavërtetësisë së një dokumenti që sjell pasoja juridike për paditësin. Edhe në jurisprudencën kushtetuese është evidentuar rasti kur pretendimi për falsifikimin e nënshkrimit në aktin e komunikimit është verifikuar paraprakisht nga gjykatat e zakonshme dhe falsiteti i dokumentit është përcaktuar me vendim gjyqësor të formës së prerë (*shih vendimin nr. 11, datë 10.03.2023 të Gjykatës Kushtetuese*). Në rastin konkret, nuk rezulton që kërkuesi t’i jetë drejtuar juridiksionit të zakonshëm për verifikimin gjyqësor të falsitetit të pretenduar të dëftesave të komunikimit. Fakti që ai ka paraqitur në mbështetje të pretendimit një akt ekspertimi grafik të hartuar me kërkesën e tij nuk e përjashton detyrimin për të përdorur më parë mjetet juridike efektive që ligji i njeh për verifikimin gjyqësor të këtij fakti. Për rrjedhojë, edhe për këtë pretendim, Kolegji vlerëson se kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion, ndaj ky pretendim nuk mund të merret në shqyrtim.

14. Kurse për sa i përket pretendimit tjetër të kërkuesit që lidhet me procesin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë, ai nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion përveç ankimit kushtetues individual.

15. Në lidhje me legjitimitimin *ratione materiae*, plotësimi i të cilit verifikohet në drejtim të thelbit dhe natyrës së pretendimeve të parashtruara, rezulton se kërkuesi ka pretenduar cenimin e së drejtës së aksesit për shkak të mospranimit të rekursit për mungesë të nënshkrimit. Sipas kërkuesit, në zbatim të nenit 476 të KPC-së, sipas formulimit aktual të kësaj dispozite, gjyqtari relator i çështjes në Gjykatën e Lartë duhej ta njoftonte për këtë të metë dhe t’i caktonte afatin 5-ditor për plotësimin e saj. Ai ka theksuar se rekursi i paraqitur “për zënie afati” ishte nënshkruar rregullisht, ndërsa mungesa e nënshkrimit në rekursin e plotë kishte ardhur si pasojë e një harrese. Sipas tij, mosdhënia e mundësisë për korrigjimin e kësaj të mete ka bërë që pretendimet e ngritura ndaj vendimit të gjykatës së apelit të mos shqyrtoheshin nga Gjykata e Lartë.

16. Gjykata ka theksuar se e drejta e aksesit, si një nga aspektet e së drejtës për proces të rregullt, u garanton subjekteve që pretendojnë cenimin e një të drejte mundësinë t’i drejtohen një gjykate, e cila duhet të dëgjojë pretendimet e tyre dhe të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik (*shih vendimet nr. 32, datë 03.11.2022; nr. 10, datë 12.04.2022 të Gjykatës*

Kushtetuese). Kjo e drejtë nuk kufizohet vetëm në fillimin formal të procesit, por përfshin edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për çështjen, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substantiv dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 5, datë 22.02.2022; nr. 22, datë 29.04.2021; nr. 3, datë 23.02.2016 të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Po ashtu, Gjykata ka pohuar se e drejta e aksesit në gjykatë nuk është absolute dhe mund t'u nënshtrohet kufizimeve që lidhen, ndër të tjera, me kushtet e pranueshmërisë së mjeteve të ankimit të përcaktuara nga Kushtetuta dhe ligji. Megjithatë, këto kufizime nuk duhet të cenojnë vetë thelbin e së drejtës së aksesit, duhet të ndjekin një qëllim legjitim dhe ndërmjet mjeteve të përdorura dhe qëllimit të synuar duhet të ekzistojë një marrëdhënie e arsyeshme proporcionaliteti. Në këtë kuptim, mënyra e interpretimit dhe zbatimit të kushteve procedurale duhet të ruajë një balancë të drejtë ndërmjet qëllimit legjitim të respektimit të tyre dhe garantimit të sigurisë juridike e administrimit të mirë të drejtësisë, nga njëra anë, dhe së drejtës së individit për akses efektiv në gjykatë, nga ana tjetër, pa i imponuar atij një barrë joproporcionale (*shih vendimet nr. 34, datë 12.06.2023; nr. 23, datë 25.04.2023 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, kërkesat procedurale, ndonëse janë në funksion të administrimit të mirë të drejtësisë dhe sigurisë juridike, nuk duhet të interpretohen ose zbatohen me një formalizëm të tepërt, në mënyrë që një rregull procedural garantues të shndërrohet në pengesë për ushtrimin efektiv të së drejtës së aksesit (*shih vendimet nr. 2, datë 21.01.2025; nr. 80, datë 21.11.2024 të Gjykatës Kushtetuese*). Veçanërisht, për sa i përket nënshkrimit të rekursit, Gjykata ka vlerësuar se kjo kërkesë duhet të shihet në harmoni me tërësinë e elementeve të tjera procedurale që synojnë të sigurojnë efektivitetin e mjetit të ushtruar, duke mbajtur në konsideratë edhe rrethanat konkrete të çështjes (*shih vendimin nr. 53, datë 01.12.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Në vlerësimin nëse zbatimi i një kërkesë procedurale ka kufizuar në mënyrë joproporcionale të drejtën e aksesit, rëndësi kanë rrethanat konkrete të çështjes, përfshirë nëse palës i është dhënë një mundësi reale dhe efektive për të përmbushur kërkesën ligjore, si dhe veprimet ose mosveprimet e organeve gjyqësore dhe sjellja procedurale e vet palës. Në këtë drejtim, Gjykata ka theksuar se veprimet ose mosveprimet e parregullta të administratës gjyqësore nuk duhet t'i ngarkohen individit, i cili nuk mund të bëhet përgjegjës për mbarëvajtjen e punës së saj (*shih vendimin nr. 58, datë 17.09.2024 të Gjykatës Kushtetuese*). Nga ana tjetër, pala duhet të tregojë kujdesin e duhur në kryerjen e veprimeve procedurale dhe në respektimin e kërkesave dhe afateve të përcaktuara nga ligji, ndërsa mungesa e këtij kujdesi mund të merret në konsideratë në vlerësimin e pasojave që rrjedhin nga veprimet ose mosveprimet e saj (*shih vendimin nr. 59, datë 14.11.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Duke iu kthyer rastit në shqyrtim, Kolegji vëren se kërkuesi ka pretenduar zbatimin në rastin e tij të nenit 476, pika 7, të KPC-së, sipas formulimit aktual të kësaj dispozite, sipas së cilës, kur të metat e rekursit nuk janë konstatuar nga gjykata më e ulët, relatori i çështjes në Gjykatën e Lartë njofton me vendim palën për plotësimin e tyre brenda afatit 5-ditor.

20. Kolegji vëren se rekursi i kërkuesit është paraqitur në datën 12.08.2015 dhe është regjistruar në Gjykatën e Lartë në datën 26.01.2016. Ndërkohë, neni 32 i ligjit nr. 44/2021, në dispozitat kalimtare, ka parashikuar, nga njëra anë, se përbërja e trupave gjykues dhe procedura e gjykimit në Gjykatën e Lartë rregullohen sipas përcaktimeve të këtij ligji dhe, nga ana tjetër, se rekursitet e paraqitura, por ende të pashqyrtuara, konsiderohen të pranueshme nëse plotësojnë parashikimet e ligjit në fuqi në kohën e depozitimit të tyre. Për rrjedhojë, ndërsa procedura e shqyrtimit të rekursit në Gjykatën e Lartë u nënshtrohej rregullave procedurale në fuqi në kohën e shqyrtimit të tij, plotësimi i kushteve formale të pranueshmërisë së rekursit duhet të vlerësohej sipas ligjit në fuqi në kohën e paraqitjes së tij. Sipas këtij të fundit, rekursi që i drejtohej Gjykatës së Lartë nënshkruhej nga vetë pala, avokati ose përfaqësuesi i pajisur me prokurë (neni 474 i KPC-së). Po kështu, neni 476 i KPC-së parashikonte se, kur nuk plotësoheshin kushtet ligjore, palës i caktohej një afat 10-ditor për të bërë plotësimet dhe, nëse ato nuk bëheshin brenda këtij afati, rekursi kthehej.

21. Bazuar në aktet e dosjes gjyqësore të administruar për qëllime të këtij shqyrtimi, Kolegji konstaton se pas shpalljes nga Gjykata e Apelit Tiranë të vendimit nr.1819, datë 16.07.2015, me të cilin është lënë në fuqi vendimi nr. 1577, datë 02.03.2010 i Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, kërkuesi ka paraqitur, në datën 12.08.2015, rekurs me qëllim zënien e afatit. Gjykata e shkallës së parë, me dëftesën e komunikimit të datës 28.09.2015, i ka kërkuar kërkuesit plotësimin e rekursit, ndërsa ai nuk përmbante shkaqet për kundërshtimin e vendimit dhe argumentet në mbështetje të tyre, sipas kërkesave të nenit 475, shkronja “ç”, të KPC-së, duke i caktuar për këtë qëllim afatin 10-ditor të parashikuar nga neni 476 i KPC-së. Sipas dëftesës së komunikimit, të nënshkruar edhe nga shpërndarësi, kërkuesi ka marrë dijeni për këtë njoftim në datën 01.10.2015. Pas këtij njoftimi, në dosjen gjyqësore rezulton i administruar një rekurs i plotë, por i panënshkruar. Nga aktet nuk rezulton data e paraqitjes së tij dhe as personi që e ka dorëzuar. Po sipas akteve të dosjes gjyqësore, me dëftesat e komunikimit të datës 02.11.2015, sekretaria gjyqësore ua ka komunikuar rekursin palëve të tjera ndërgjyqëse. Në vijim, me shkresën e datës 22.12.2015, sekretaria gjyqësore i ka kërkuar sërish kërkuesit plotësimin e rekursit dhe, sipas dëftesës së komunikimit të administruar në dosjen gjyqësore, të nënshkruar edhe në këtë rast nga shpërndarësi, kërkuesi ka marrë dijeni në datën 04.01.2016. Në këtë gjendje të akteve, dosja gjyqësore i është dërguar Gjykatës së Lartë.

22. Kolegji vëren se kuadri procedural në fuqi në kohën e paraqitjes së rekursit nga kërkuesi parashikonte shprehimisht si kërkesën për nënshkrimin e tij, ashtu edhe një mekanizëm për korrigjimin e të metave formale, duke i dhënë rekursuesit një afat të caktuar për plotësimin e tyre dhe duke përcaktuar pasojat procedurale të mosplotësimit. Për rrjedhojë, kërkesa për nënshkrimin e rekursit dhe pasojat e mosplotësimit të tij ishin të përcaktuara me ligj dhe të parashikueshme për palën. Në rastin konkret, gjykata e shkallës së parë e ka vënë në lëvizje procedurën për korrigjimin e të metave të rekursit. Kështu, kërkuesi është njoftuar fillimisht për plotësimin me shkaqe dhe argumente të rekursit të paraqitur për zënien e afatit dhe, pasi në dosjen gjyqësore është administruar rekursi i plotë, por i panënshkruar, sekretaria gjyqësore i është drejtuar përsëri atij për plotësimin e të metave të rekursit. Pavarësisht këtyre veprimeve, rekursi i administruar në dosjen gjyqësore ka mbetur i panënshkruar. Për më tepër, vetë kërkuesi pranon në ankimin kushtetues individual se mungesa e nënshkrimit në rekursin e plotë ka ardhur si pasojë e harresës së tij.

23. Për sa i përket pretendimit të kërkuesit se relatori i çështjes në Gjykatën e Lartë duhej ta njoftonte për mungesën e nënshkrimit të rekursit, Kolegji mban në konsideratë se neni 476, pika 7, i KPC-së, sipas formulimit në fuqi në kohën e shqyrtimit të rekursit, e lidh detyrimin e relatorit për njoftimin e palës me kushtin që të metat e rekursit të mos jenë konstatuar nga gjykata më e ulët. Ky parashikim përbën një garanci procedurale që synon të shmangë humbjen e aksesit në Gjykatën e Lartë për shkak të një të mete formale, pa iu dhënë më parë palës një mundësi reale për korrigjimin e saj. Në këtë kuptim, kur e meta është konstatuar nga gjykata më e ulët, i është bërë e ditur palës dhe kësaj të fundit i është dhënë afati ligjor për korrigjimin e saj, dispozita nuk parashikon detyrimin e relatorit në Gjykatën e Lartë për përsëritjen e së njëjtës procedurë korrigjuese.

24. Në rrethanat e rastit konkret, Kolegji mban në konsideratë se kërkesa për nënshkrimin e rekursit ishte e përcaktuar shprehimisht nga ligji dhe, për rrjedhojë, ishte e parashikueshme. Po ashtu, mban në konsideratë se ligji parashikonte një mekanizëm për korrigjimin e të metave të rekursit, mekanizëm ky që është vënë në lëvizje nga gjykata e shkallës së parë dhe, pas depozitimit të rekursit të plotë, kërkuesit i është kërkuar sërish plotësimi i të metave të tij. Gjithashtu, mban në konsideratë se mungesa e nënshkrimit në rekursin e plotë, sipas vetë pohimeve të kërkuesit, ka ardhur si pasojë e harresës së tij. Në këto kushte, për sa kohë kërkuesit i është bërë e ditur se rekursi ishte me të meta, pasoja procedurale e mosplotësimit të të metave i atribuohet sjelljes procedurale të vet kërkuesit dhe jo mënyrës së veprimit të organeve gjyqësore. Në një situatë të tillë, kërkesa që relatori i Gjykatës së Lartë ta njoftonte edhe një herë për të metën e rekursit do të nënkuptonte përsëritjen e një procedure

korrigjuese për të cilën palës i ishte dhënë tashmë mundësia reale dhe efektive. Për rrjedhojë, zbatimi nga Gjykata e Lartë e kërkesës ligjore për nënshkrimin e rekursit nuk rezulton të jetë veçanërisht i ngurtë ose të ketë shndërruar një rregull procedural që i shërben sigurisë juridike dhe administrimit të mirë të drejtësisë në një pengesë joproporcionale për aksesin e kërkuarit në atë gjykatë. Në këto rrethana, Kolegji vlerëson se mospranimi i rekursit për shkak të mosplotësimit të kërkesës formale të parashikuar nga neni 474 i KPC-së nuk përbën formalizëm të tepruar dhe nuk ka cenuar në mënyrë joproporcionale të drejtën e kërkuarit për akses në këtë gjykatë. Për rrjedhojë, pretendimi për cenimin e kësaj të drejte është haptazi i pabazuar.

25. Në përfundim, Kolegji çmon se ankimi kushtetues individual i kërkuarit nuk plotëson kriteret ligjore paraprake për kalimin e tij për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronjat “d” dhe “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.